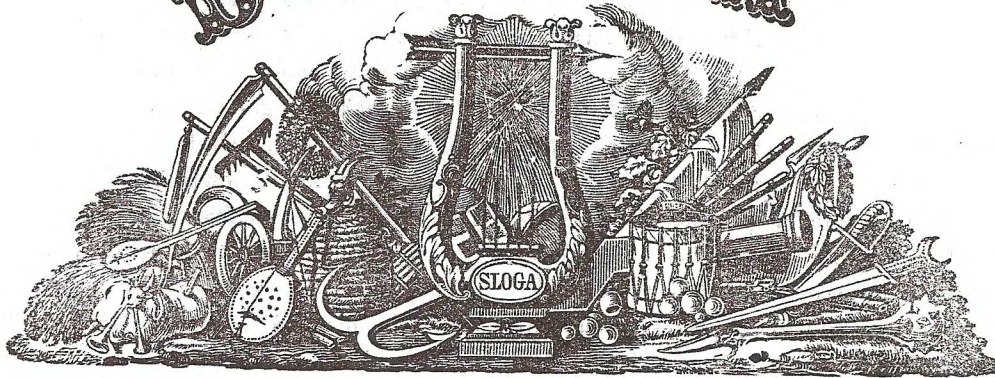

DANICA

HORVATSKA, SLAVONSKA I DALMATINSKA.

Broj 7.

U Subotu 14. Veljače 1846.

Tečaj XII.

Nekome i olovo pliva, a nekome i slama tone.

Nar. poslovice.

SONETI

od Dragutina Galca.

Sud o njoj.

(kod jedne zabave.)

»Nije l' liepša od rumene zore?«
Govore joj prijatelji ljudi.
»Dost je liepa« nenavidnost sudi
A nit zloba manje riet nemore.

Tamo opet ljute seke sbore:
»Al su danas mladi momci ljudi,
Gdie se svaki *njoj* dopasti trudi.
Gledaj, draga, kako ju svi dvore!«

A ja sudim, i tajit se neda:
»To poklonstvo vanjsku sliku ide,
Bez da itko u sárce joj gleda;

Ma bi rado život i sve ino
Za nju dali, da joj dušu vide,
Krasnu dušu i sárce nevino.«

O novom lietu.

Hajd' Apolo, da ga zapievamo,
S novom snagom u tom novom lietu,
Pievat éemo o onome cvietu,
Koi je vriedan, da ga spominjamo.

Svietli Bože, da l' je vidiš samo,
Pak da ideš ko niekoč po svietu,
Sigurno bi klanjo tom dietetu,
Kome i mi umárli klanjamo.

Da li vidiš modre oči *njene*,
Oj ne oči, već sunce s nebesa',
Kiem užije plame mi ljuvene :

Nebi ktio u kraje visoke,
Zašto nebo neima tog uresa,
Neima takve dieve modrooke.

BUGARI.

Na iztočnom kraju Europe živi zarobljen, nesrećan, jedva po imenu poznat, pa ipak naše sympathie toli vředan narod — narod *bugarski*. Pod najtežjim jarmom sačuvaro je svoje starinske obiçaje, svoju živu vřeru, svoj plemeniti značaj, i čini se, da mu je uslěd njegova zemljopisnoga naměštaja sudjeno, da poslě punoslavne prošastnosti unaprěd opet veliku važnost steče. Domovina mu je veliko Dunavom i Čarnim morem satvoreno trokutje izmeđju Kladova, blizu erdeljske granice, i Burgasa, bojne luke, skapčajuće Carigrad s Odesom. Buđue da Europa može na Asiu dělovati samo putem Dunava i Čarnog mora, te putem sředozemnog mora: bēlodano je, da vlada, koja bi obe